Nora en de hartspar

Oma Inga

Dit boek is van

_____

Welkom bij dit voorbeeldboek! Het is precies gemaakt zoals jouw eigen boek wordt: met de foto's en keuzes die hiernaast te zien zijn. Het laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en stel je voor dat jouw kind de held is in zijn of haar eigen sprookje.

Het rook naar natte bladeren en een koude ochtend toen Nora haar kleine rugzak dichtdeed. Daarin zaten haar tekenblok, drie kleurpotloden en een appel met een deuk die op een klein mondje leek. Mormor Inga hield een gevlochten mand in haar hand. „Vandaag zoeken we cantharellen voor mijn paddenstoelentaart”, zei ze. „Als het bos er zin in heeft.”

Nora kneep haar ogen samen en keek naar de bomen langs de weg. „Maar jij hebt toch je geheime paddenstoelenplek?” Mormor Inga glimlachte, zodat haar wangen rond werden. „Daar kom ik al sinds ik klein was.” Nora trok de rits helemaal op tot aan haar kin. „Dan doen we één ding tegelijk”, zei ze. „Eerst vinden we het bos.”

Het bos begon achter een oude steen aan de rand van de weg. Daar moest het smalle paadje het bos in lopen, zei Mormor Inga. Maar kleine berken stonden er middenin en de varens hadden hun groene veren over de grond gelegd.

Mormor Inga liep een paar stappen naar links en toen een paar naar rechts. Ze keek naar een bemoste boomstronk en trok haar neus op. „Nee. Zo zag deze er niet uit toen ik zes was.” Nora keek naar de mand. Die was leeg, leeg, leeg. „Misschien is het paadje verhuisd?” vroeg ze. Mormor Inga lachte een beetje, maar niet heel veel. „Paadjes verhuizen niet vaak. Ze kunnen wel verdwijnen.” Nora keek tussen de bomen door. Daarbinnen lag het mos als een groen kussen.

Nora wilde niet naar huis terugkeren met een lege mand en een taartvorm die op haar wachtte. Ze wees naar het mos tussen de dennen. „Je zei dat je eerst over het mos gaat. Dat weet ik nog.”

„Dat heb ik vast gezegd”, zei Mormor Inga. Nora zette haar laars op een open plekje, en toen de andere. Ze liep om kleine plantjes heen die net uit de grond staken. „Eén ding tegelijk”, zei ze. „Eerst het mos.” Mormor Inga bleef vlak achter haar, dichtbij genoeg om te helpen als een steen glad was. „Jij mag de paadjeszoeker zijn”, zei ze. Nora hief haar kin op. Dat klonk als een baan met heel belangrijke zakken.

Na het mos stond er bij een dennenwortel een mierenhoop, bruin en rond als een stekelig kussen. Mieren renden op en neer, op en neer, met naalden en piepkleine dingen in hun bekjes. Nora boog zich voorover, maar hield haar handen op haar rug.

„Langs de mierenhoop”, zei ze. „Dat was het volgende ding!” Mormor Inga knikte. „Jij hebt beter naar mijn verhaal geluisterd dan ik.” Nora nam een kronkelweg om de hoop heen. „Ze hebben het al druk genoeg.” Aan de andere kant klonk een zacht gekabbel, bijna alsof iemand in een gieter fluisterde. Nora bleef zo plotseling stilstaan dat de mand van Mormor Inga heen en weer zwaaide. „Hoor je dat?”

De beek glinsterde tussen stenen die donker waren van het water. In een rustig plasje draaiden gele bladeren rond, rond, rond. Mormor Inga wees naar een oude tak boven het water. „Dat was vroeger mijn brug.”

Nora keek naar de glibberige tak en toen naar Mormor Inga. „We hebben geen brug nodig. We gaan langs de beek, niet eroverheen.” Ze volgde de oever en stapte over een wortel. Mormor Inga kwam achter haar aan, zo dichtbij dat hun laarzen elkaar bijna raakten. „Eén ding tegelijk”, zei Nora. „Nu de beek.” Maar toen het water achter een struikgewas afboog, rees de berg voor hen op. Van dichtbij zag hij er veel groter uit.

„De berg op, voor het uitzicht”, zei Nora. Daar had Mormor Inga eens over verteld, toen ze kleine paddenstoelen op Nora’s servet aan de keukentafel tekende. Nora vond een brede, droge rots. Ze zette haar laars stevig neer, pakte een ruwe wortel vast en klom omhoog.

„Langzaam”, zei Mormor Inga vlak achter haar. Nora wilde zich haasten, maar haalde adem en verplaatste steeds één hand tegelijk. Bovenaan veegde ze dennennaalden van haar knie. „Eén ding tegelijk”, mompelde ze. Er was geen cantharel te zien. Alleen steen, heide en een grote lucht. De mand hing nog steeds leeg aan de arm van Mormor Inga.

Vanaf de berg zag Nora de beek glinsteren als een kronkelig lint tussen de bomen. De berken waren geel, de sparren bijna zwart. Ergens daar beneden was de plek van Mormor Inga, al verstopte die zich heel goed.

„Welke spar was het?” vroeg Nora. Mormor Inga legde een hand boven haar ogen en zocht. „Een grote spar. Maar in een bos staan best veel sparren.” Nora hurkte neer en tekende in het grind: een mierenhoop, een beek, een berg. Ze maakte een spar met veel snelle strepen, maar haar vinger stopte midden op de stam. „Wacht”, zei ze. „Je vertelde nog iets meer over die spar.”

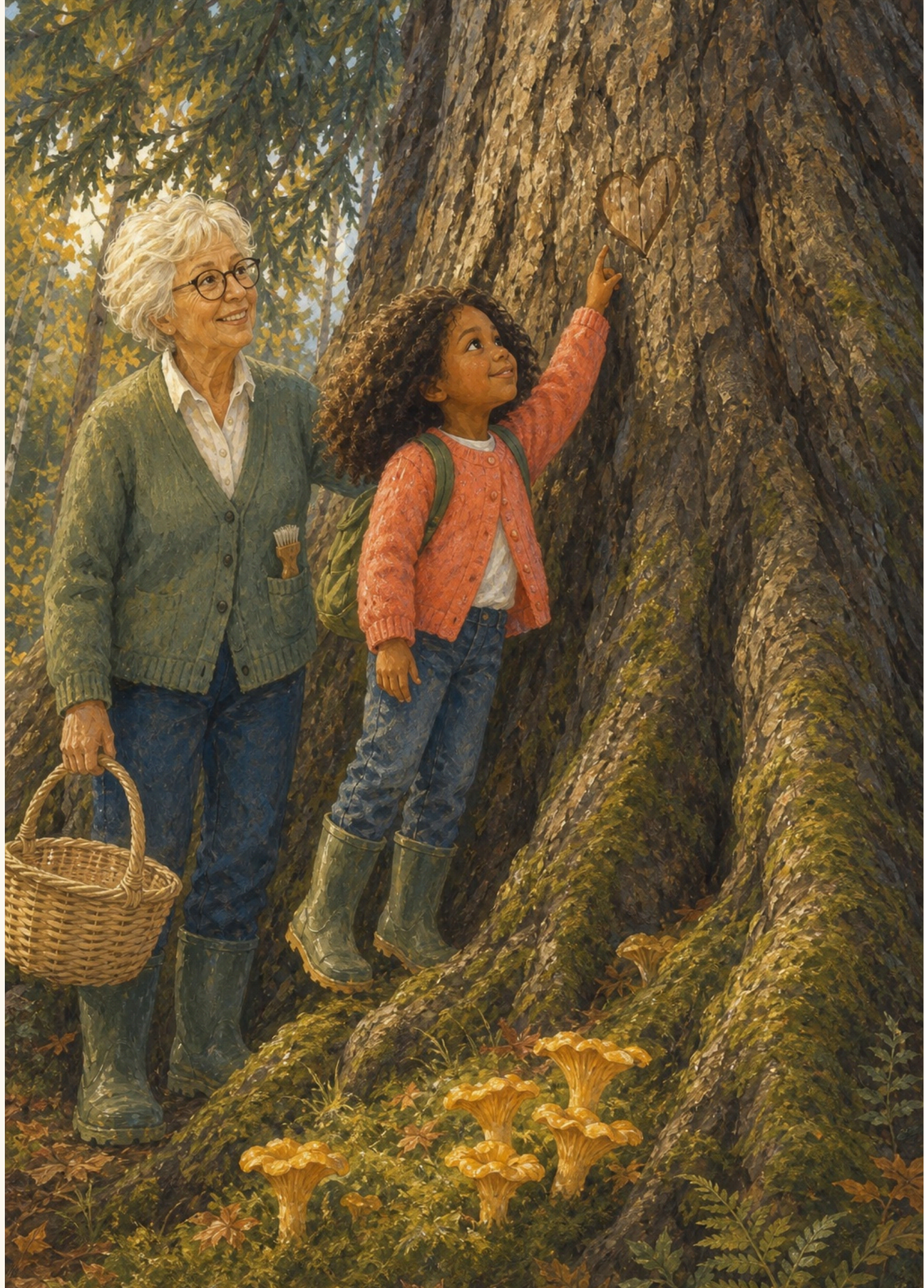

Mormor Inga keek naar Nora’s tekening in het grind. „Ik vertelde over…” Ze kneep haar ogen samen. Nora tekende een hart midden op de stam van de spar.

„Het hart!” zei ze. „Er is een hart gekerfd in de grote spar.” Mormor Inga legde haar hand tegen haar voorhoofd. „Juist. Mijn grote broer kerfde het erin toen hij klein was, en ik vond het heel mooi.” Nora wees naar een spar die met een brede, donkere kroon boven de andere uitstak. „Die daar is het grootst.” Mormor Inga kneep haar ogen samen en keek naar de bomen beneden. „Dat zou hem kunnen zijn.” Nora stond op en klopte haar handen af. „Dan gaan we kijken. Eén ding tegelijk.”

Onder aan de berg werd het bos donkerder en stiller. Nora liep voorop, maar wachtte bij wortels en stenen op Mormor Inga. De grote spar stond daar, met wortels als dikke vingers over de grond.

Nora liep een rondje om de stam. Eerst zag ze alleen gebarsten schors en een klomp oude hars. Toen zag ze twee gebogen strepen en een klein puntje. „Het hart!” riep ze. Mormor Inga kwam dichtbij en hield haar vingertop naast het teken, zonder de schors aan te raken. „Daar is het.” Nora keek tussen de wortels. Iets glansde geel in het mos, als kleine zonnehoedjes onder de spar.

Rond de wortels van de spar groeiden de cantharellen in kleine gele groepjes. Nora vond er één, toen drie, toen zo veel dat ze opnieuw moest tellen. Mormor Inga haalde haar kleine paddenstoelenborsteltje tevoorschijn. „We nemen alleen de paddenstoelen mee die we allebei herkennen”, zei ze, en Nora liet elke paddenstoel zien voordat die in de mand mocht.

„De piepkleine laten we staan”, zei Nora, terwijl ze naar een paar wees die hun hoedjes nog nauwelijks hadden opengevouwen. Ze koos grote, mooie cantharellen uit en Mormor Inga borstelde de naalden en aarde eraf. Eén ding tegelijk: kijken, vragen, plukken, borstelen. Al snel lag er een klein gouden hoopje in de mand. „Is dat genoeg voor de taart?” vroeg Nora.

Mormor Inga boog zich over de mand en glimlachte. „Voor een heel lekkere taart.” Op weg naar huis lag de mierenhoop nog steeds bij de den en de mieren haastten zich nog altijd. Het mos veerde onder hun laarzen. De beek kabbelde en de bladeren draaiden rond, rond, rond.

Nora telde de aanwijzingen op haar vingers. „Het mos. De mierenhoop. De beek. De berg. De hartspar.” Mormor Inga keek haar van opzij aan. „En wat doen we volgend jaar, als de varens weer proberen het pad te verstoppen?” Nora kneep haar mond dicht, alsof het een heel moeilijke vraag was. Toen klopte ze op haar rugzak, waar haar tekenblok in zat. „Dan tekenen we natuurlijk.” Thuis wachtten bloem, eieren en de taartvorm.

Thuis zette Mormor Inga bloem, boter, eieren, kaas en een ronde taartvorm klaar. Nora waste haar handen zo lang dat het water koud werd. Daarna drukte ze het deeg met allebei haar duimen in de vorm. Eerst werd de rand aan één kant dun en aan de andere kant reuzedik.

„Hij ziet eruit als een berg”, zei Nora. „Een heel hongerige berg”, zei Mormor Inga. Samen maakten ze de rand netjes. Nora strooide de cantharellen over de bodem, terwijl Mormor Inga het eimengsel klopte. „Eén ding tegelijk”, zei Nora. „Eerst deeg. Dan paddenstoelen. Dan kaas.” Toen de taart de oven in ging, besloeg het keukenraam opnieuw.

Terwijl de taart afkoelde, deed Nora haar tekenblok open. Het mos werd een groot groen kussen. De mierenhoop werd een heuveltje met stippen. De beek kreeg een blauwe bocht, de berg een grijze top, en de spar werd zo groot dat hij bijna buiten het papier kwam.

„Vergeet het hart niet”, zei Mormor Inga. Nora maakte een rood hart op de stam en een klein geel stipje bij de wortels. Daarna trok ze de laatste blauwe lijn voor de beek. De keuken rook naar boter, kaas en herfstbos. Mormor Inga zette twee borden neer. Nora legde het rode potlood dwars over de kaart. „Volgend jaar”, zei ze, „doen we één ding tegelijk.”

Nora en de hartspar

Nora en Mormor Inga gaan naar het herfstbos om cantharellen te plukken voor Mormor Inga's paddenstoelentaart. Wanneer het geheime paadje is dichtgegroeid, wijst Nora de weg, één ding tegelijk, naar een spar met een hart in de schors.

nl-nl.sagatilldig.se